

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **J. S.**, zastoupené JUDr. Milanem Veverkou, advokátem se sídlem U Hřiště 470, Nový Jičín, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované č. I ze dne 13. 10. 2004, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 20 Cad 57/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 7. 2006, č. j. 20 Cad 57/2004 - 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Milana Veverky **s e u r č u j e** částkou 1904 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované č. I. ze dne 13. 10. 2004, byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). V odůvodnění žalovaná uvedla, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Novém Jičíně ze dne 10. 8. 2004 není žalobkyně plně invalidní, nýbrž toliko částečně invalidní, neboť v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 35 %. Podle § 39 zákona o důchodovém pojištění je pak plně invalidní pojištěnec, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné

činnosti nejméně o 66 %. O nároku na částečný invalidní důchod žalovaná vydala téhož dne rozhodnutí č. II.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 12. 7. 2006, č. j. 20 Cad 57/2004 - 60, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované. Soud provedl důkaz posudkem zdravotního stavu žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí vypracovaným dne 28. 4. 2006 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí zřízenou podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Posudková komise dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně byl k datu vydání napadeného rozhodnutí bolestivý syndrom páteře, bez kořenové symptomatologie s lehkým funkčním omezením, odpovídající zařazení do kapitoly XV., oddílu F, položky 2, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), kdy z rozmezí 15 – 25 % i s přihlédnutím k ostatním zdravotním postižením byl stanoven pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti na 25 %. Ostatní zdravotní postižení žalobkyně její pracovní potenciál nesnižují. K datu vydání napadeného rozhodnutí tedy žalobkyně nebyla plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Soud označil tento důkaz za stěžejní a pro jeho přesvědčivost a úplnost neprováděl další dokazování ve směru zjištění míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobkyně a závěr posudku pro své rozhodnutí převzal. Soud uvedl, že lékařské nálezy předložené žalobkyní dne 7. 6. 2006 hodnotily její zdravotní stav v dubnu a květnu 2006, tedy v období po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. je rozhodující skutkový a právní stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Soud se rovněž nezabýval otázkou nároku na plný invalidní důchod od roku 1990, neboť žalobkyně uplatnila tento žalobní bod po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby a tento požadavek navíc neuvedla ani ve své žádosti o plný invalidní důchod, pročež o této otázce žalovaná nerozhodovala. Soud dále shrnul zákonné podmínky pro přiznání plného invalidního důchodu a uvedl, že u žalobkyně bylo prokázáno, že k datu vydání napadeného rozhodnutí činil pokles schopnosti její soustavné výdělečné činnosti 25 %. Jelikož k uznání plné invalidity je třeba prokázat pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti alespoň ve výši 66 %, a v takovém rozsahu prokázán nebyl, a nebylo prokázáno ani zdravotní postižení, jež by vyžadovalo vytvoření zcela mimořádných podmínek pro výkon soustavné výdělečné činnosti, nebylo možné žalobkyni k datu vydání napadeného rozhodnutí považovat za částečně invalidní. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatelka obsáhle shrnula vývoj svého případu a uvedla, že dne 28. 4. 2006 byla opětovně u posudkové komise, přičemž v posudkovém hodnocení chybí, že od roku 1990 má doporučenou práci bez trvalého sedu a stání s možností přecházení bez přenášení břemen a s možností procvičování. Nemohla vykonávat práci operátorky, neboť se jedná o celodenní sedavé zaměstnání. Uvedla, že při delší cestě nosí stále bederní korzet a k lékaři jezdí s doprovodem. Podle posledního neurologického vyšetření ze dne 17. 5. 2006 se její zdravotní stav výrazně zhoršil. Proto žádá, aby jí byl dopočítán invalidní důchod od roku 1990 včetně valorizací a bylo jí přiznáno odškodnění za 16 let diskriminace a porušování lidských práv. Ustanovený zástupce poté kasační stížnost doplnil tím, že kasační stížnost podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka se neztotožnila se závěrem soudu, že v její věci není třeba provádět další dokazování, pokud je posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí přesvědčivý a úplný a další předložené lékařské nálezy prokazují zdravotní stav žalobkyně v dubnu a květnu 2006, tedy v období po vydání napadeného rozhodnutí. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že zdravotní stav stěžovatelky je dlouhodobě nepříznivý, což vyplývá zejména z lékařských

zpráv předložených v řízení. Podle § 77 s. ř. s. soud hodnotí důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu s důkazy provedenými již v řízení před správním orgánem a v rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Napadený rozsudek je podle stěžovatelky v rozporu s tímto ustanovením, neboť soud nehodnotil důkazy v jejich vzájemné souvislosti a souhrnu. Stěžovatelka se neztotožnila s tím, že lékařské nálezy z roku 2006 jsou s odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s. pro rozhodování soudu zcela bez významu, neboť byly provedeny až poté, co rozhodla žalovaná. Tyto nálezy jsou však součástí celé zdravotní dokumentace, dokumentují vývoj zdravotních omezení žalobkyně, jejich závažnost a dlouhodobost. Žalobkyně navíc poukázala na to, že je diabetička. Soud měl všechny tyto důkazy vyhodnotit ve vztahu k posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě ze dne 28. 4. 2006, rovněž vypracovaného v období po vydání napadeného rozhodnutí. Pokud by tak učinil, dospěl by k závěru, že stěžovatelka je pro své zdravotní postižení schopna soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Současně by zjistil, že uvedený posudek nemůže obstát v konkurenci dalších důkazů. Stěžovatelka navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 7. 2006, č. j. 20 Cad 57/2004 - 60, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Dne 16. 2. 2007 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno doplnění kasační stížnosti spočívající v kopiích lékařských zpráv z let 2006 a 2007.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

První důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatelka vytýká napadenému rozhodnutí, že žalovaná ani soud při posuzování splnění předpokladů pro přiznání plného invalidního důchodu nezhodnotili správně její zdravotní stav. V této námitce je třeba poukázat na to, že žalovaná vychází v případě rozhodování o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem z posudků posudkových lékařů. Podkladem pro přezkoumání takového rozhodnutí žalované v soudním řízení pak byl posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 28. 4. 2006, podle něhož byl rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí bolestivý syndrom páteře, bez kořenové symptomatologie s lehkým funkčním omezením, odpovídající zařazení do kapitoly XV., oddílu F, položky 2, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce, způsobující pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně pouze o 25 %. Žalovaná postupovala při vydávání napadeného rozhodnutí způsobem upraveným v zákoně č. 582/1991 Sb. a krajský soud pak vycházel z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, který lze i podle názoru Nejvyššího správního soudu považovat za úplný a přesvědčivý. Posudková komise vycházela při zpracování posudkových závěrů z lékařských nálezů vydaných před i po vydání napadeného rozhodnutí. K dispozici byl i posudkový spis

zachycující vývoj stěžovatelčina zdravotního stavu; Nejvyšší správní soud má tedy za to, že posouzení stěžovatelčina zdravotního postižení bylo učiněno řádně a objektivně. Ostatně stěžovatelka nevznáší konkrétní námitky ve vztahu k postupu posudkové komise ohledně určení jejího rozhodujícího zdravotního postižení, je však přesvědčena, že její zdravotní stav odpovídá plné invaliditě. Nejvyšší správní soud doplňuje, že v případě, že by se zdravotní stav žalobkyně od vydání napadeného rozhodnutí zhoršil, má žalobkyně možnost podat novou žádost o přiznání plného invalidního důchodu. K případnému zhoršení zdravotního stavu v období po vydání napadeného rozhodnutí o nepřiznání plného invalidního důchodu však nemohou přihlídnout správní soudy, jež s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumávají napadené rozhodnutí ke skutkovému a právnímu stavu v době jeho vydání. Nelze se tedy ztotožnit s názorem stěžovatelky, že byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalované, neboť zde nebyly pochyby o správném zjištění zdravotního stavu žalobkyně. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry žalované i soudu, že zdravotní stav žalobkyně neodpovídal ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované plné invaliditě. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy není dán.

Druhým důvodem kasační stížnosti stěžovatelky je tvrzená nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, tedy důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka tento důvod kasační stížnosti spatřuje v nesprávném hodnocení důkazů v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud však takové pochybení krajského soudu neshledal, neboť soud provedl dokazování standardním způsobem pro řízení o žalobách proti rozhodnutím vydaným ve věcech dávek podmíněných nepříznivým zdravotním stavem, když provedl důkaz zejména posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Jelikož – jak již bylo výše podrobněji rozvedeno – tento posudek nebyl v rozporu s posudkem provedeným ve správním řízení, shledal jej soud za přesvědčivý a neměl pochyby o skutkovém stavu, které by vyvolaly potřebu dalšího dokazování. Krajský soud se vypořádal rovněž s tím, že není možné jako důkazu použít lékařských zpráv poskytnutých žalobkyní, které hodnotily zdravotní stav žalobkyně v období po vydání napadeného rozhodnutí; s tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožnil a z téhož důvodu neprováděl důkaz listinami spočívajícími v lékařských zprávách zaslaných žalobkyní Nejvyššímu správnímu soudu. Pokud jde o posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, tento posudek byl sice vyhotoven v době po vydání rozhodnutí žalované, hodnotil však zdravotní stav stěžovatelky zpětně ke dni vydání správního rozhodnutí, tedy v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Řízení před soudem prvního stupně tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu nevykazovalo stěžovatelkou namítaných vad dokazování; ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

Ze všech uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat. Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 500 Kč za dva úkony právní služby – první poradu s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 27. 11. 2006 a 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 2, § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3

vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 304 Kč; odměna advokáta navýšená o daň tedy činí 1904 Kč. Zástupci žalobkyně se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1904 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

